

Малюнок Т. і А. Храмових.

**ХАЙ ЖИВЕ СЛАВНЕ 50-РІЧЧЯ СОЮЗУ РСР
— ВЕЛИКЕ СВЯТО ЄДНОСТІ, ДРУЖБИ І БРА-
ТЕРСТВА ВСІХ НАРОДІВ НАШОЇ КРАЇНИ!**
(Із Закликів ЦК КПРС до 55-ї річниці Вели-
кої Жовтневої соціалістичної революції).

УРОЧИСТИЙ ВЕЧІР

Великий зал філармонії. Сюди третього листопада прийшли працівники і студенти університету на урочистий вечір, присвячений 55-й річниці Великого Жовтня.

Доповідь «55-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції» зробила член парткому університету, голова профспілкового комітету В. Г. Грановська.

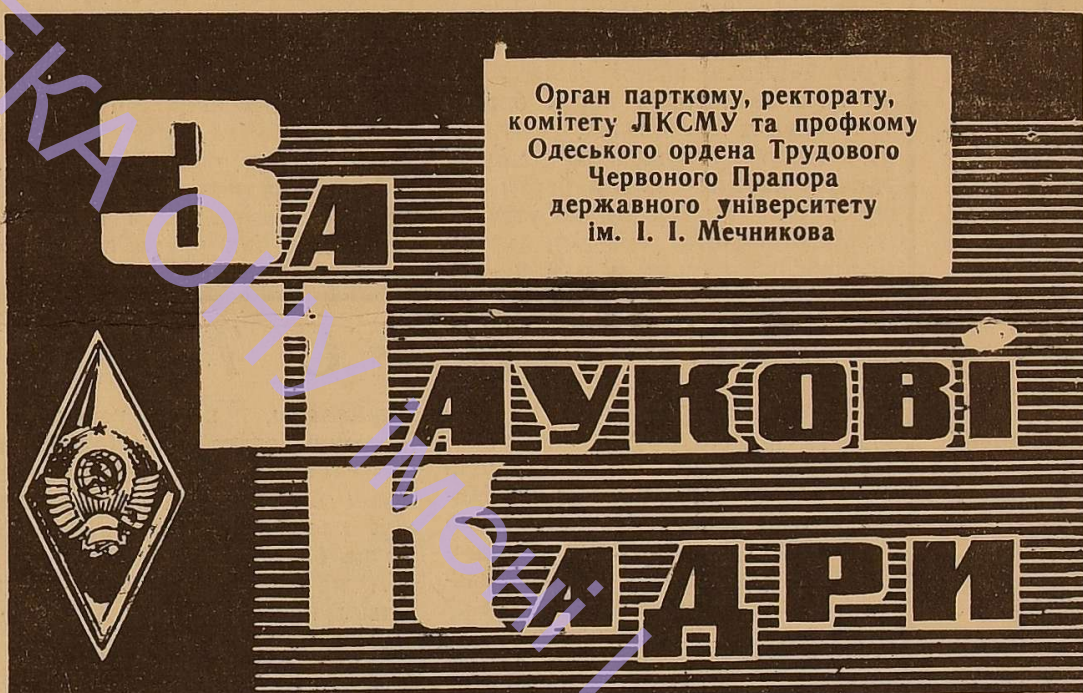
ПАРТІЙНІ ЗБОРИ

Першого листопада відбулись відкриті партійні збори університету. З доповіддю про хід виконання зобов'язань колективу університету по реалізації рішень XXIV з'їзду КПРС виступив секретар парткому університету Л. Х. Калуст'ян. В обговоренні

доповіді взяли участь комуністи Г. Д. Афіногенов, В. О. Пріснов, Б. Бачур, С. І. Сергійчик, Р. Й. Файтельберг, В. П. Колмаков, А. К. Смольська, О. В. Богатський.

Докладний звіт про партійні збори буде надруковано.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордену Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ

XXXVIII

№ 33 (1091)

7 ЛИСТОПАДА

1972 р.

Ціна 2 коп.

ЗОРЕ МОЯ, ЖОВТНЮ БАГРЯНИЙ...

Зоре моя, Жовтню багрянний... Легкою, стрімкою, впевненою ходю йдеш ти по світу, еднаєш народи і раси, множиш сили і віру вселяєш в серця. Ти наше вікопомне минуле, героїчне сьогодні, ти наше натхненне майбуття. В тобі золото наших душ, розкрила наших мрій, сонце нашої правди — лєнінізм.

А якими були ми? Якими були, зоре моя, Жовтню багрянний, людом трудящим вимріяний?

Стогоном пісня котилась із Сходу на Захід, з північних віддали до південних країв. Темінь. Лихоліття. Нужда. Росія — країна рабства, тюрма народів.

Та не вбити, не зломити народного духу. Вставав Болотніков і Пугачов. Гострили коси побратими Кармелюка. В Турбах ладнали вила. До зброї бралися пєтербуржці. Зводились над світом «первозвані апостоли свободи» — декабристи. Белінський дихав гнівом помсти. На сполох бив у «Колокол» Герцен. «Кайдани порвіте!» — вчив Шевченко. І Гоголь мріяв: «Трійка. Русь трійка...»

Пам'ятаєш роки ті, зоре моя, Жовтню багрянний? То перші іскри твого вогню. Перші... З них здіймалося полум'я — предтечі твої, звитяжці-пролетарі. Незрівняна їх сила, нестримна рішучість, невтомна жага. Нуртувала вона, трощила самодержавні береги, рвала кайдани гніту, піднімала над світом Леніна.

Зоре моя, Жовтню багрянний, людом трудящим вимріяний, генієм Леніна опромінений.

Хіба ти можеш забути Квітне-

ві Тези? Дзвенить їх пророче: другий стан революції «повинен дати владу в руки пролетаріату і бідніших верств селянства». Хіба не пам'ятна тобі рішуча вимога: «...ні в якому разі не лишати влади в руках Керенського і компанії до 25-го, нізачо; вирішувати справу сьогодні неодмінно ввечері або вночі». Хіба не звучить тобі, як найулюбленіша ораторія: Революція, про яку мріяли мільйони, — здійснилась!

А чи забудеш перші декрети, і перші будови, і план ГОЕЛРО, Жовтню! Вставав ти над світом в крові та пожежах, в бурях і грозах, в боротьбі. Скільки снів твоїх впадо за твое торжество? Скільки героїв зросло? То діти твої, переможці, люди гарту нового — більшовики. У сьвіві народної слави Яків Свердлов і Серго Орджонікідзе, Йосип Сталін і Фелікс Дзержинський, Григорій Петровський і Степан Шаумян, Мешаді Азізбеков і Петро Стучка. В рейдах кінноти мужніє Клим Ворошилов. В туркестанських походах гартується Фрунзе Михайло. Амангелди Іманов веде до бою казахів. Могуттям сівя Григорій Котловський. Кризь вогонь йде в безмертя Лазо. А Василь Чапаєв, Пархоменко Олександр, Микола Щорс. Легендарний Семен Будьоний. Їх сотні. Тисячі. Легион...

Твої літа, Жовтню, осяяні напруженою Дніпрогесею, потужними ритмами Уралмашу, вогненним серцем металургів Магнітки, поривом солікамських хіміків, автобудівників Москви, сталінград-

ців — піонерів тракторобудування. Слава твоя множилась водним каналом Фергани, диво-чудом Турксибом, казахським кольоровим металом, туркменським текстилем, ростовським сільмашем.

А на безмежжі колгоспних ланів гордовито і владно походжали Федір Дубовецький та Макар Посмітний. Голосисту пісню виводила Паша Ангеліна. Марія Демченко і подруги, послідовниці її білим золотом — цукром засипали країну. І Павло Тичина писав:

Дим-димок од машин,
Мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол-річка не та.

Не той Миргород, не та Хорол-річка, не та Росія, Грузія, Біларусь, Вірменія не та, не ті республіки Середньої Азії, не той Казахстан. Нанаєць відчув еством своїм, що нанай — то людина. Евенк — грамоту пізнав. Казахи ліквідували неписьменність, а їм «Вестник воспитания» (1906 р.) давав для цього чотири тисячі шістьсот літ.

Зоре моя, Жовтню багрянний — це воля і гордість твоя...

В роки страшної навали фашизму ти вистояв, Жовтню, ти переміг! Нескоренною залишилась святиня наша — Москва. Брест і Одеса — то легенда віків. Вічна слава Сталінграда...

По днях важких боїв, нечуванних втрат приніс ти щастя Перемоги. Мудрість твоя воскрешає землю, засвічує вогні Братської ГЕС, піднімає цілину, буде до-

рогу щастя на Памірі, зводить південно-таджицький комплекс, розщеплює атом, долає космічні простори. Ти в рішеннях XXIV партійного з'їзду. В «Думі про хліб» Олександра Гіталова. В мільйонах тонн алтайської пшениці, узбецької бавовни, В трудових звитягах одеситів.

Зоре моя, Жовтню багрянний, людом трудящим вимріяний, генієм Леніна опромінений, волею партії звершений. Яка то мудрість твоя, сила і непереможність твоя — дітище твое: Союз Країни Рад. В моноліті руки й серця народні. Збратані Молот і Серп. Помисли націй і націй мета — єдині.

Грає, як море, Союз наш великий,
Сили народу немає кінця!
Друзі, ми чесно з'єднались
навіки,
Руки з руками, з серцями
серця.
Дружба народів нам путь
осяває,
В праці зріднились і села,
й міста.
Леніна прапор над нами палає.
Воля одна в нас, одна в нас
мета.
(М. Рильський)

То твій, Жовтню, союз сердець, союз братів багатомовних, єдиних у вірі, у ділі, в меті. Він — «нова історична спільність — радянський народ» (Л. І. Брежнев).

Радянський народ. Металург з Руставі А. Папулая, його побратими В. Волков з Донецька, О. Луговської з Комунарська, О. Ісайко з Єнакієво разом,

спільно в єдинім пориві видають ювілейну плавку на заводі сонячної Грузії. Наладчик І. Хазарадзе в дружбі з лєнінградцем І. Лєсковим — обидва Герої Соціалістичної Праці. Українець Михайло Довжик — перший цілинник — член ЦК Компартії Казахстану. Росіянка Владислава Лубкіна вчить грамоти евєнків. Узбек — колгоспний коваль Шамехмутов пригрів і виростив 16 сиріт — росіян, українця, молдаванку, казах, узбеків.

А література наша! В ній, як в краплині роси, відбиті здобутки твої, торжество політики національної, лєнінської. В ній росіяни М. Горький та В. Маяковський, М. Шолохов та К. Федін, українці П. Тичина, О. Корнійчук, М. Стельмах, білоруси П. Бровка, І. Мележ, грузин Г. Абашидзе, вірмен О. Туманян, таджик Мірзо Турсун-заде, туркмен Б. Кєрбабаєв, дагестанець Расул Гамзатов, киргиз Чінгіз Айтматов, казах Г. Мусрепов, абхазець І. Тарба, кабардинець А. Кошек, латвієць А. Упіт і сотні першорядних імен. З ними в ряду, пліч-о-пліч ті, що грамоту, письмо свое здобули недавно: чучка Ритхеу, мансі Шесталов, ніх Сангі, нанаєць Ходжер.

Зоре моя, Жовтню багрянний, людом трудящим вимріяний, генієм Леніна окрилений, волею партії звершений. Маяком ти стоїш для світу, символом щастя, свободи, добра. В тобі наше вікопомне минуле, героїчне сьогодні, натхненне майбуття. Слава ж тобі, зоре моя, Жовтню багрянний.

І. ДУЗЬ,
професор, заслужений
працівник культури
Української РСР.

